

SCENARIUSZ ZAJĘĆ DLA KLASY II
„Jesteśmy razem czyli rzecz o przyjaźni”

Opracowała:
Iwona Bakalarska

Temat:

„Jesteśmy razem czyli rzecz o przyjaźni”

Cele:

- umiejętność rozpoznawania i nazywania własnych emocji i uczuć oraz rozpoznawania i nazywania emocji i uczuć innych osób;
- umiejętność wczuwania się w stany emocjonalne innych;
- umiejętność uczestnictwa w grach i zabawach zespołowych.

Metody: ćwiczenia praktyczne wraz z elementami wykładu

Pomoce:

- karteczki „sklerotki” cztery kolory (po jednym opakowaniu)
- szare koperty wymiar A5 (dla każdego uczestnika)
- krepą brązową, żółtą, czarną, pomarańczową, czerwoną, kolorowy papier, klej, nożyczki (do pracy w grupach)
- ksero wiersza A. Fredry „Paweł i Gawęł” (po jednym na parę)
- białe kartki A4 (po dwie dla każdego uczestnika)
- długopisy lub ołówki (dla każdego uczestnika)
- odtwarzacz CD
- płyta CD kl.I część 1 „Przygoda z klasą”
- tekst piosenki „Uśmiech” (dla każdego uczestnika)
- taśma klejąca
- szary papier (po 1 arkuszu na 4 uczestników)
- mazaki

Przebieg zajęć:

1. Wprowadzenie do zajęć o przyjaźni poprzez zabawy integrujące grupę.

- Zabawa „Poznajmy się na wesoło” Uczestnicy siadają w kręgu. Każdy po kolei głośno wymawia swoje imię. Następnie wyszukuje rozglądając się po sali wyrazu odpowiadającego na pytania *jaki? jaka? jakie?* Runda głośnego wypowiadania przymiotnika. Należy go zapamiętać. Ostatnie okrażenie to wypowiadanie własnego imienia z zapamiętanym przymiotnikiem.
- Zabawa „Kolory” Każdy uczestnik otrzymuje losowo kolorową karteczkę, którą przyczepia do ubrania. Prowadzący podaje instrukcję, np. *kolor żółty robi 3 podskoki, kolor zielony wykona 2 przysiady, kolor niebieski wita się z kolorem różowym, kolor zielony zamienia się miejscem z kolorem niebieskim, itd.*
- Dokończ zdanie: *Przyjaciel jest...*

2. Ekspresja plastyczna.

- Wykonanie „Portretu przyjaciela” z koperty techniką kolażu i podpisanie go imieniem kolegi z ławki. (Imię napisane na kartce „sklerotce” i przyklejone na dole koperty).
- Prezentacja wykonanych prac.

3. Edukacja polonistyczna połączona z twórczym myśleniem.

- „Mój przyjaciel ma na imię...” – krótki wywiad z kolegą z ławki – *Jaki jesteś?*
- Prezentacja przyjaciół w kręgu – portrety trzymane na rękach. Odłożenie prac na stoliki.
- Czytanie wiersza A. Fredry „Paweł i Gawęł” przez prowadzącego oraz z podziałem na role. Omówienie wiersza.
- Scenka dramatowa wiersza (pantomima – praca w parach).
- Tworzenie kręgu. „Czy Paweł i Gawęł to przyjaciele?” – udzielanie rad Pawłowi i Gawłowi dotyczących przyjaźni. Odpowiedzi na pytanie „Jaki powinien być przyjaciel?” – każdy uczestnik po kolei głośno odpowiada na zadane pytanie.
- Akrostych – praca w poziomach wyraz WSPÓŁPRACA:
*Uczestnicy otrzymują kartki A4 i zapisują wyraz WSPÓŁPRACA z góry na dół.
I poziom - uczestnicy układają opowiadanie dotyczące przyjaźni, w którym zdania rozpoczynają się od kolejnych liter zadanego wyrazu.*

II poziom - uczestnicy układają niepowiązane ze sobą zdania dotyczące przyjaźni, rozpoczynające się od kolejnych liter zadanego wyrazu.

III poziom - uczestnicy układają wyrazy rozpoczynające się od kolejnych liter zadanego wyrazu (mogą układać po kilka wyrazów do danej litery).

Odczytanie prac.

4. Ekspresja muzyczno – ruchowa.

- Nauka słów i wysłuchanie melodii piosenki „Uśmiech”. (Każdy uczestnik otrzymuje ksero tekstu piosenki).
- Opracowanie w grupach zabaw ruchowych do piosenki.
- Wspólny śpiew i prezentacja grup.

5. Edukacja matematyczna.

- Wracamy do portretów.

Uczestnicy stają naprzeciw ustawionych w rzędzie portretów i uważnie im się przyglądają. Prowadzący zadaje serię pytań matematycznych:

Ile jest wszystkich portretów?

Ile jest dziewczynek, a ilu chłopców? Których jest więcej? O ile?

Ile portretów ma włosy brązowe, a ile żółte? Których jest mniej? O ile?

Ile buź jest uśmiechniętych?

Jakiego koloru oczy są na portrecie siódmym z kolei?

Ile dziewczynek znajduje się między piątym a dwunastym portretem?

O co można jeszcze zapytać? itd.

- Zabawa „Żywe liczby – liczę na ciebie” („Przygoda z klasą”)

Uczestnicy odliczają od 0 do 9 i zapamiętują swoją cyfrę. Następnie każdy otrzymuje karteczkę, na której zapisuje cyfrę i przyczepia kartkę do ubrania. Prowadzący wydaje polecenia:

Połączcie się w pary i odczytajcie jaką jesteście liczbą dwucyfrową. Ile w tej liczbie jest dziesiątek, a ile jedności?

A teraz zamieńcie się miejscami. Jaką teraz tworzycie liczbę dwucyfrową? Ile jest w niej dziesiątek, a ile jedności?

W parach trzymajcie się za ręce. Pary tworzą koło. Która z utworzonych liczb dwucyfrowych jest największa? Która najmniejsza?

Dobierzcie się w czwórki i utwórzcie po dwie liczby dwucyfrowe. Która z nich jest większa i o ile?

Zamieńcie się miejscami. A teraz, która z utworzonych liczb jest mniejsza i o ile? itd.

- „Gra w wojnę” („Przygoda z klasą”) – uczestnicy biegają po sali. Na sygnał ustawiają się w dwóch rzędach plecami do siebie (każdy powinien mieć kogoś do pary). Na kolejny sygnał odwracają się do siebie i porównują cyfry. Wygra ten, kto ma większą (zasady gry w wojnę).
- Miara to też liczydło. Uczestnicy dzielą się na 4 osobowe grupy. Przyklejamy taśmą klejącą miarę krawiecką do stolika. Każdy otrzymuje pionek. Zawodnicy kulają kolejno dwiema kostkami. Wyrzucone oczka sumują ze sobą. Przesuwają pionek na mierze krawieckiej zgodnie z otrzymanym wynikiem. Zapisują odpowiednie działanie na kartce lub w zeszycie. Start to początek miary. Wygra ten, kto pierwszy dotrze do 100.

6. Badamy umiejętności.

- Krótkie omówienie zajęć.
- Wykonanie kart pracy podsumowujących zajęcia (przygotowuje je nauczyciel).
- Zabawa „Bingo”

Każdy uczestnik otrzymuje kartkę, którą powinien jak najszybciej uzupełnić zbierając podpisy od pozostałych uczestników zabawy. Jedna osoba może podpisać się tylko jeden raz na tej samej kartce. Kto zbiera wszystkie podpisy, unosi kartkę w górę i woła Bingo!

7. Współpraca z rodzicami (zabawy zaczerpnięte z warsztatów).

- „Nić przyjaźni”. Tworzymy krąg. Każdy rodzic ma obok siebie swoje dziecko. Prowadzący trzyma w ręce kulkę wełny. Rzuca go do dziecka przytrzymując początek nitki. Dziecko wspólnie z rodzicem ma dokończyć zdanie: *Przyjaźń to...* i odrzucić wełnę do następnego dziecka przytrzymując nitkę. W ten sposób tworzy się pajęczyna. Gdy wełna wróci do prowadzącego wówczas następuje jej zwijanie. Zwijają rodzice i zmieniają przy okazji miejsce. Teraz każdy rodzic ma przy sobie inne dziecko.
- „Bajka o Puchatym i Kolczastym” – opowiada prowadzący:

W pewnym mieście, wszyscy byli zdrowi i szczęśliwi. Każdy z jego mieszkańców, kiedy się urodził, dostawał woreczek z Puchatym, które miało to do siebie, że im więcej rozdawało się go innym, tym więcej przybywało. Dlatego wszyscy swobodnie obdarowywali się Puchatym, wiedząc że go nie zabraknie.

Matki dawały Puchate dzieciom, kiedy wracały do domu. Mężowie i żony wręczali je sobie na powitanie, po powrocie z pracy, przed snem. Nauczyciele rozdawali w szkole, sąsiedzi na ulicy i w sklepie, znajomi przy każdym spotkaniu. Nawet groźny szef w pracy często sięgał do swojego woreczka z Puchatym. Jak już mówiłam, nikt tam nie chorował i nie umierał, szczęście i radość mieszkali we wszystkich rodzinach.

Pewnego dnia do miasta wprowadziła się zła czarownica, która żyła ze sprzedawania ludziom leków i zaklęć przeciw różnym chorobom i nieszczęściom. Szybko zrozumiała, że nic tu nie zarobi, więc postanowiła działać. Poszła do pewnej młodej kobiety i w najgłębszej tajemnicy powiedziała jej, żeby nie szafowała zbyt swojemu Puchatym, bo się skończy i żeby uprzedziła o tym swoich bliskich. Kobieta schowała swój woreczek głęboko na dno szafy i do tego samego namówiła męża i dzieci.

Stopniowo wiadomość rozeszła się po całym mieście, ludzie poukrywali Puchate, gdzie kto mógł. Wkrótce zaczęły się szerzyć choroby i nieszczęścia, coraz więcej ludzi umierało. Czarownica z początku cieszyła się bardzo: drzwi w jej domu nie zamykały się. Lecz wkrótce wyszło na jaw, że jej specyfiki nie pomagają i ludzie przychodzili coraz rzadziej. Zaczęła więc sprzedawać Kolczaste, co trochę pomogło, bo przecież był to - wprawdzie nie najlepszy - ale jednak jakiś kontakt. Ludzie już nie umierali tak szybko, jednak ich życie toczyło się wśród chorób i nieszczęść.

Byłoby tak może do dziś, ale do miasta przyjechały w odwiedziny dzieci z pobliskiej wioski. Zgodnie ze swoimi zwyczajami zaczęły całymi garściami obdzielać wszystkich Puchatym...

- Dokończenie bajki – Jak myślicie co mogło być dalej? Co to mogło być to Puchate? A co to było Kolczaste? Jak można przekazać sobie Puchate?
- Każdy każdemu przekazuje po jednym Puchatym.
- „Przepis na życie w zgodzie” – rodzice wspólnie z dziećmi tworzą przepis na szarym papierze. Ćwiczenie odbywa się w grupach 4 - 6 osobowych (trzech rodziców, troje „nieswoich” dzieci).
- Taniec przyjaźni z „Uśmiechem”. Rodzice muszą rozpoznać portret swojego dziecka. Następnie zakładają go na rękę i wszyscy razem (rodzice i dzieci) tańczą dowolny taniec do piosenki „Uśmiech” (dzieci mogą śpiewać, tekst umieszczony w widocznym miejscu).

8. Zakończenie zajęć - podziękowanie.

Czas trwania poszczególnych części scenariusza (jest to czas mniej – więcej w zależności od zaangażowania grupy):

1. Wprowadzenie do zajęć o przyjaźni poprzez zabawy integrujące grupę - 10 minut
2. Ekspresja plastyczna - 25 minut
3. Edukacja polonistyczna połączona z twórczym myśleniem - 50 minut
4. Ekspresja muzyczno – ruchowa - 20 minut
5. Edukacja matematyczna - 30 minut
6. Badamy umiejętności - 10 minut
7. Współpraca z rodzicami - 35 minut